

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 2320

06.08.2020 г.

Град Варна

Окръжен съд – Варна

На 06.08.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател:	Даниела И. Писарова
Членове:	Светлана Т. Кирякова Цветелина Г. Хекимова

като разглежда докладваното от Даниела И. Писарова Въззивно частно гражданско дело № 20203100501768 по описа за 2020 година

Производството е с правно основание чл.274 вр.чл.418, ал.4 ГПК.

Образувано е по частна жалба на ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393, София срещу разпореждане №18687 от 10.06.2020г., постановено по ЧГД №5362/2020г. на 51 състав на ВРС, с което е отхвърлено искането на ПИБ АД за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за част от претендираните със заявлението по чл.417 ГПК суми. Твърди се, че разпореждането е неправилно и необосновано, поради което се претендира отмяната му и вместо това уважаване на заявлението изцяло, вкл. за следните суми: 1. просрочена наказателна лихва за периода от 15.09.2012г. до 12.03.2020г.вкл., **в размер на 9 638.53 лева**; просрочена договорна лихва за периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. **в размер на 319.83 лева**; просрочена наказателна лихва за периода от 14.05.20г. до 27.05.20г. **в размер на 113.44 лева**, вкл. разноските на банката.

В жалбата се излага, че въз основа на договор за потребителски кредит от 20.08.2012г., праводателят на заявителя МКБ Юнионбанк АД е предоставила на К. Д. Ж. кредит в размер на 10 600 лева, който е изцяло усвоен от кредитополучателя. Уговорен е краен срок за погасяване на кредита 15.02.2020г. съгласно т.10 от договора за кредит. Поддържа се, че задължението към банката е в просрочие, считано от 15.09.2012г. – общо за 2 812 дни към 28.05.2020г. /подаване на заявлението в съда/ Вземането е записано счетоводно за изцяло изискуемо на 15.02.2020г. поради настъпване на договорения падеж, преди налагане на извънредното положение в РБ. Позовава се на основателността на вземането за лихвите въз основа разпоредбите на чл.85 ЗЗД и чл.306, изр.второ ТЗ. Жалбоподателят поддържа основателност на вземането за обезщетение поради забавата и на основание ТР №3/2017г. на 27.03.2019г. на ОСГТК на ВКС. На основание чл.86 ЗЗД се твърди, че на кредитора се дължи обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва или уговореното в договора мораторно обезщетение. Поддържа се основателността на искането за присъждане на договорните и наказателни лихви въз основа на договора за кредит. Излагат се аргументи във връзка с действието на разпоредби от

Закона за кредитните институции и чл.6 от Закона за извънредното положение /считано от 14.05.2020г. напред/. Поради изложеното на основание чл.418, ал.4 ГПК се претендира отмяна на разпореждането в обжалваната част ведно с присъждане на сторените разноси по ЧЖ, а именно държавна такса и ю.к.възнаграждение в размер на 300 лева.

Съдът, при преценка редовността на жалбата, констатира че същата е подадена от надлежна страна, чрез надлежно упълномощен проц.представител, в преклузивния срок и срещу подлежащ на обжалване акт. Препис от жалбата не се връчва на насрещната страна.

По същество на жалбата съдът намира следното:

Производството пред ВРС е образувано по заявление на ПИБ АД като правоприемник на МКБ Юнионбанк АД, въз основа на заявление по чл.417 ГПК, за издаване на заповед за незабавно изпълнение по отношение на кредитополучателя К. Д. Ж. по договор за потребителски кредит от 20.08.2019г., въз основа на документ по чл.417, т.2 ГПК, за следните суми: просрочена главница в размер на 10 600 лева; просрочена договорна лихва за периода от 20.08.2012г. до 15.02.2020г. в размер на 6 404.82 лева; просрочени наказателни лихви за периода от 15.09.2012г. до 12.03.2020г. в размер на 9 638.53 лева; просрочена договорна лихва за периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. в размер на 319.83 лева и просрочени наказателни лихви за периода от 14.05.20г. до 27.05.2020г. в размер на 113.44 лева ведно със законна лихва от подаване на заявлението на 27.05.2020г. до изпълнението му. В т.14 от договора е посочено конкретното основание на задължението по договора за потребителски кредит както и настъпилия краен падеж по договора на 15.02.2020г. Посочени са съществени условия поддоговора за кредит като формиране на договорната лихва – плаващ лихвен процент в размер на тримесечен Софибор плюс надбавка от 501 базисни точки, но не по-малко от 7.48%, а след първата година по кредита – тримесечен Софибор плюс надбавка от 1505 базисни точки, но не по-малко от 17.52% /т.4 от договора за кредит/ Посочена е равностойността на 1 базисна точка -1/100 от процентен пункт или 0.01 %. При забава в плащането на вноски или част от нея е уговорена надбавка от 1000 наказателни базисни точки /т.6 от договора/. Твърди се, че кредитът не е погасяван нито по главница, нито по лихви като кредитът е в просрочие от 15.09.2012г. Към заявлението е приложено извлечение от счетоводните книги на ПИБ АД по размера на конкретния дълг както и погасителен план към договора за кредит, приподписан от кредитополучателя; договор за потребителски кредит №369-149/20.08.2012г.

С разпореждане от 29.05.2020г. съдът е дал указания за отстраняване нередовности по заявлението съгласно чл.411, ал.2, т.1 ГПК относно променян ли е лихвения процент по времедействие на договора и конкретизация на вземанията за просрочени наказателни лихви по раздел първи, т.6 от ДПК и начина на изчисляването им с посочване лихвен процент за забава за отделните периоди по претенцията.

С молба от 08.06.2020г. заявителят е уточнил, че за периода от 20.08.2012г. до 15.09.2013г. кредитът е олихвяван с 7.48%, а след това до 15.02.2020г. – с 17.52% договорна лихва, въз основа на г.4.1. и т.4.2 от договора. Относно наказателните лихви за периода от

15.09.2012г. до 15.09.2013г. – просрочените вноски по главницата се олихвяват с ДЛП от 7.48% плюс надбавка от 10%, или 17.48 %, а след това до 12.03.2020г.вкл. и от 14.05.2020г. до 27.05.2020г. вкл. – 17.52% плюс надбавка от 10%, или 27.52%. Твърди се, че за периода от март 2020г. до 14.05.2020г. банката не е начислявала наказателна лихва въз основа действието на ЗМДИП, обявено с решение на НС от 13.03.2020г.

По същество на жалбата съдът я намира за изцяло **неоснователна** поради следното: Компетентният съд е сезиран с надлежен формуляр по чл.417 ГПК, изготвен от заявителя по образец съгласно приложение към [НАРЕДБА № 6 от 20.02.2008 г. за утвърждаване на образци на заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство](#). Произнасянето на заповед за незабавно изпълнение и съпътстващото я разпореждане за незабавно изпълнение е действително. С чл.419, ал.2 ГПК законът е дал възможност на длъжника да обжалва разпореждането, с което се уважава молбата за издаване на заповед за незабавно изпълнение, въз основа единствено на съображения, извлечени от акта по чл.417 ГПК, в случая извлечение от сметка по чл.417, т.2 ГПК. Компетентността на съда в производството по чл.419 ГПК е ограничена до преценка на обстоятелството дали актът, въз основа на който е издадена заповедта за незабавно изпълнение е редовен от външна страна - т.е. дали е от категорията на тези по чл.417 ГПК и дали удостоверява изискуемо вземане срещу длъжника. Въпросите дали вземането по този акт е основателно, дали е налице погасяване на вземането /вкл. с извършено след издаване на заповедта за изпълнение плащане/ както и други основания, въз основа на които да се приеме неоснователност на претенцията не могат да се обсъждат в заповедното производство тъй като са предмет на разглеждане в производство по чл.422 ГПК. /висящо към момента/

В заповедното производство съдът извършва единствено проверка за редовност на документа от външна страна и дали същият установява подлежащо на изпълнение вземане /по арт. от 418, ал. 2 ГПК/. Видно от приложеното извлечение от сметка изх.№263-330 от 28.05.2020г., същото съдържа всички необходими за преценката на съда от външна, формална страна, реквизити, а именно: размер на кредита, дата на усвояване на кредита, страните по договора и самия договор, източник на задължения, договорното основание за изискуемост, респ.срока на договора, непогасените на падеж задължения, броя непогасени вноски както и клаузите от договора и анекса, относими към претендираните акцесорни задължения. Освен извлечението, към заявлението са приложени както Договор за предоставяне на потребителски банков кредит от 20.08.2012г., сключен с МКБ Юнионбанк АД, така и погасителен план към договора.

Въззивният съд споделя изцяло изложените от първата инстанция при отхвърляне на заявлението аргументи. Приложими към спорното правоотношение са разпоредбите на ЗПК и съответните разпоредби, представляващи защитни процесуални норми досежно уязвимата в правоотношенията страна - потребителят по договора за кредит, в частност разпоредбите на чл.7, ал.3 ГПК и чл.411, ал.2, т.2 и т.3 ГПК. Съдът намира за правилно разпореждането в частта, в която съдът е отхвърлил заявлението за договорни лихви, които се претендират за

периода след настъпване падежа по договора, т.е. след 15.02.2020г. до 13.05.2020г. Поради отпадане действието на погасителния план, приложен към заявлението с настъпване на крайния падеж по договора, не е налице основание за начисляване на договорна/възнаградителна/ лихва слез този момент. Налице е основания за претендиране на обезщетение за забавено изпълнение, но при спазване на определени ограничения съобразно приложимите разпоредби на ЗПК, до размера на законната лихва – арг. от чл.33, ал.2 от ЗПК. В служебните правомощия на заповедния съд е да следи за спазването на императивни правни норми, каквито без съмнение представляват и нормите на чл.33 ЗПК и чл.143 ЗЗП. Съдът е изложил съображения именно за противоречие на клаузите относно наказателните лихви по договора с императивните разпоредби на закона. Съгласно чл.33 ЗПК, при забава на потребителя, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, или обезщетението за забава не може да надхвърля размера на законната лихва. В случая, уговорените в т.4 и т.6 от договора наказателни лихви, при прилагане на надбавки, формирани от „базисни точки”, е в явно противоречие с чл.33, ал.2 ЗПК. За двата периода на претенцията за наказателна лихва, кредиторът е прилагал съответно 17.48% облагане на просрочената главница и след 15.09.2013г. – 27.52%. Очевидно е налице неравнопоставеност в положението на договарящите страни в ущърб на потребителя както поради явното неравновесие във възлаганата тежест, извън предвидените в ЗПК лимити, така и поради пълната неяснота относно начина на формиране на забавеното задължение. Правилно е разпореждането и в частта, в която са отхвърлени претенциите за наказателни лихви за двата поредни периода.

Изложените в жалбата съображения относно приложимостта на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в РБ, съдът намира за несъстоятелни. Те не намират основание и в аргументите на първата инстанция за отхвърляне на претенциите. Въз основа на изложеното, разпореждането за отхвърляне на част от претенциите по заявлението, следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане рег.№18687/10.06.2020г., постановено по ЧГД №5362/2020г. на 51 състав на ВРС, в частта, в която съдът е отхвърлил заявление на ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393, София за издаване на заповед за незабавно изпълнение по отношение на кредитополучателя К. Д. Ж. , ЕГН *****, по договор за потребителски кредит от 20.08.2019г., въз основа на документ по чл.417, т.2 ГПК, за следните суми: просрочени наказателни лихви за периода от 15.09.2012г. до 12.03.2020г. в размер на 9 638.53 лева; просрочена договорна лихва за периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. в размер на 319.83 лева и просрочени наказателни лихви за периода от 14.05.20г. до 27.05.2020г. в размер на 113.44 лева, на основание чл.418 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____